A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2023. július 13.*

„Előzetes döntéshozatal – A hozzáadottérték-adó (héa) közös rendszere – 2006/112/EK irányelv – A 2. cikk (1) bekezdésének c) pontja – Ellenszolgáltatás fejében teljesített szolgáltatásnyújtások – Közjogi szervek – Település, amely idegenforgalmi adót szed be bárki számára szabadon hozzáférhető gyógykúra-létesítmények rendelkezésre bocsátásáért”

A C-344/22. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2022. május 27-én érkezett, 2021. december 15-i határozatával terjesztett elő

a **Gemeinde A**

és

a **Finanzamt**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: D. Gratsias tanácselnök, I. Jarukaitis és Csehi Z. (előadó) bírák,

főtanácsnok: T. Ćapeta,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Gemeinde A képviseletében G. Burret és N. Katemann Rechtsanwältinnen,

– a német kormány képviseletében J. Möller és N. Scheffel, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében J. Jokubauskaitė és B. Martenczuk, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.; a továbbiakban: héairányelv) 2. cikke (1) bekezdése c) pontjának és 13. cikke (1) bekezdése második albekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Gemeinde A (A település, Németország) és a Finanzamt (adóhatóság, Németország) között az A településnek az előzetesen megfizetett hozzáadottérték-adó (héa) levonásához való joga tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A héairányelv 2. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A HÉA hatálya alá a következő ügyletek tartoznak:

[…]

c) egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy által ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtás;

[…]”

4 Ezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„»Adóalany« az a személy, aki bármely gazdasági tevékenységet bárhol önállóan végez, tekintet nélkül annak céljára és eredményére.

»Gazdasági tevékenység« a termelők, a kereskedők, illetve a szolgáltatók valamennyi tevékenysége, beleértve a kitermelő-ipari és mezőgazdasági tevékenységeket, valamint a szabadfoglalkozású vagy azzal egyenértékű tevékenységeket is. Gazdasági tevékenységnek minősül különösen a materiális vagy immateriális javak tartós bevétel elérése érdekében történő hasznosítása.”

5 Az említett irányelv 13. cikkének (1) bekezdése előírja:

„Az állami, regionális és helyi közigazgatási szervek és egyéb közjog által szabályozott szervek nem minősülnek adóalanynak az olyan tevékenységek, illetve ügyletek vonatkozásában, amelyeket hatóságként folytatnak, még akkor sem, ha e tevékenységekkel, illetve ügyletekkel összefüggésben adókat, díjakat, illetékeket, járulékokat vagy egyéb közterheket szednek be.

Amennyiben azonban e szervek nem adóalanyként való kezelése a verseny jelentős torzulását eredményezné, az ilyen tevékenységek vagy ügyletek folytatása tekintetében adóalanynak minősülnek.

[…]”

6 Ugyanezen irányelv 168. cikke a következőképpen fogalmaz:

„Az adóalany, amennyiben a termékeket és szolgáltatásokat az adóköteles tevékenységének folytatása szerinti tagállamban adóköteles tevékenységéhez használja fel, jogosult az általa fizetendő adó összegéből levonni a következő összegeket:

a) a részére más adóalany által teljesített vagy teljesítendő termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás után az ebben a tagállamban fizetendő vagy megfizetett HÉÁ-t;

[…]”

A német jog

7 Az Umsatzsteuergesetz (a forgalmi adóról szóló törvény) alapügyre alkalmazandó változatának (a továbbiakban: UStG) 1. §-a az (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„Forgalmi adó hatálya alá tartoznak az alábbi ügyletek:

1. a belföldön ellenszolgáltatás fejében a vállalkozó által vállalkozási tevékenysége keretében végzett termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás. Az adóztatást nem zárja ki az a körülmény, hogy az ügyletet jogszabályi vagy hatósági aktus alapján végzik, vagy az, hogy az ügylet valamely jogszabályi rendelkezés alapján minősül teljesítettnek;

[…]”

8 Az UStG 2. §-a értelmében:

„(1) Vállalkozó, aki önállóan kereskedelmi vagy szakmai tevékenységet folytat. A vállalkozás felöleli a vállalkozó ipari, kereskedelmi vagy szakmai tevékenységének egészét. Kereskedelmi vagy szakmai tevékenységen kell érteni minden jövedelemszerzési céllal végzett állandó tevékenységet akkor is, ha hiányzik a nyereségszerzés szándéka, vagy ha személyek csoportja kizárólag a csoport tagjai irányában fejti ki tevékenységét.

[…]

(3) A közjogi jogi személyek csak ipari vagy kereskedelmi jellegű intézményeik […] és mezőgazdasági vagy erdőgazdálkodási üzemeik keretében folytathatnak ipari, kereskedelmi vagy szakmai tevékenységet. […]”

9 Az UStG 12. §-ának (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az adó mértéke 7%-ra csökken a következő ügyletek esetében

[…]

9. az uszodák üzemeltetéséhez közvetlenül kapcsolódó ügyletek, valamint gyógyfürdők rendelkezésre bocsátása. Ugyanez vonatkozik gyógykúra-létesítmények rendelkezésre bocsátására is, amennyiben ellenértékként idegenforgalmi adót kell fizetni; […]”

10 A Gemeindeordnung für Baden-Württemberg (badenwürttembergi önkormányzati törvény, a továbbiakban: GemO) alapügyre alkalmazandó változata 4. §-ának (1) bekezdése értelmében:

„Törvényi rendelkezések hiányában az önkormányzatok rendeletben szabályozhatják azokat az ügyeket, amelyekben nem utasíthatók. […]”

11 A GemO 10. §-a (2) és (3) bekezdésének szövege a következő:

„(2) Teljesítőképességének keretei között az önkormányzat biztosítja a lakosainak gazdasági, társadalmi és kulturális jólétéhez szükséges közintézményeket. A lakosok a hatályos jogszabályok keretei között jogosultak az önkormányzat közintézményeit azonos elvek mentén használni. A lakosok kötelesek viselni az önkormányzati terheket.

(3) Azok a személyek, akik az önkormányzat területén ingatlantulajdonnal rendelkeznek vagy kereskedelmi tevékenységet végeznek, és nem az önkormányzat területén laknak, ugyanúgy jogosultak az önkormányzat területén az ingatlantulajdonosok vagy a kereskedelmi tevékenységet végzők rendelkezésére álló közintézményeket használni, és kötelesek ingatlantulajdonuk vagy kereskedelmi tevékenységük tekintetében az önkormányzat terheihez hozzájárulni.”

12 A Kommunalabgabengesetz für Baden-Württemberg (helyi adókról szóló baden-württembergi törvény) alapügyre alkalmazandó változatának 2. §-a az (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„Helyi adók önkormányzati rendelet alapján vethetők ki. Az önkormányzati rendelet meghatározza különösen az adó megfizetésére köteles személyek körét, az adó tárgyát és mértékét, valamint az adófizetési kötelezettség keletkezését és esedékességét.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

13 Az alapeljárás felperese egy államilag elismert, klimatikus gyógyhellyel rendelkező település. A gyógykúraterületet az önkormányzati jogi szempontból saját vállalkozás keretében igazgatják, és a társaságiadó-jog szempontjából kereskedelmi jellegű vállalkozásnak minősül.

14 E jogcímen az alapeljárás felperese a GemO-nak a helyi adókról szóló baden-württembergi törvény 2. §-a szerinti rendelettel (a továbbiakban: önkormányzati rendelet) összefüggésben értelmezett 4. §-a alapján idegenforgalmi adót szed be a gyógykúra és rekreáció céljára rendelkezésre bocsátott létesítmények létesítésével és fenntartásával, valamint az említett célból szervezett rendezvényekkel kapcsolatos kiadásainak fedezésére.

15 Az idegenforgalmi adó fizetésére kötelezettek először is azok a településen tartózkodó, a településen lakóhellyel nem rendelkező személyek, akiknek lehetőségük van e létesítmények használatára és az említett rendezvényeken való részvételre, másodszor a település azon lakosai, akik személyes kapcsolataik központja egy másik településen található, harmadszor pedig azok a településen lakóhellyel nem rendelkező személyek, akik kongresszusokon vagy más rendezvényeken való részvétel céljából szakmai okokból tartózkodnak a település területén (a

továbbiakban együtt: idegenforgalmi adó fizetésére kötelezett személyek). Ezzel szemben az idegenforgalmi adót nem kell megfizetniük a napi látogatóknak, a településen lakóhellyel rendelkező vagy nem rendelkező, a településen dolgozó vagy képzésben részt vevő személyeknek.

16 Az idegenforgalmi adó a településen lakóhellyel nem rendelkező személyek esetében tartózkodási naponként bizonyos összegben, a lakóhellyel rendelkező, annak megfizetésére köteles személyek esetében pedig éves átalányösszegben kerül megállapításra, tartózkodásuk időtartamától, gyakoriságától és évszakától függetlenül.

17 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem utal arra, hogy aki ellenérték fejében személyeket szállásol el, kempinget üzemeltet, vagy lakását üdülőapartmanként ellenérték fejében nem a településen lakóhellyel rendelkező személyek rendelkezésére bocsátja, köteles e személyeket az érkezésüket, illetve távozásukat követő 3 napon belül be-, illetve kijelenteni. Az utazásszervezőket ezenkívül az idegenforgalmi adó tekintetében adatszolgáltatási kötelezettség terheli, ha az utazó által az utazásért fizetendő ellenérték ezen adót is tartalmazza.

18 Az alapeljárás felperese a 2009 és 2012 közötti évek (a továbbiakban: vitatott évek) során az ezen adó beszedéséből származó bevételekből finanszírozta többek között a kúrapark, kúraház és az utak (a továbbiakban együtt: gyógykúra-létesítmények) építését, karbantartását és felújítását. E létesítmények bárki számára szabadon hozzáférhetők; nincs szükség gyógykúrajegyre a belépéshez.

19 Mivel a vitatott évekre vonatkozó héabevallásaiban úgy ítélte meg, hogy az idegenforgalmi adó héaköteles tevékenység, azaz gyógykúra-tevékenység ellenértékét képezi, az alapügy felperese kérte a számára előzetesen nyújtott és az idegenforgalomhoz kapcsolódó valamennyi szolgáltatás után megfizetett héa levonását.

20 Az alapügy alperese által végzett helyszíni adóellenőrzés keretében az ellenőr többek között figyelmen kívül hagyta a gyógykúra-tevékenységgel nem kapcsolatos előzetesen megfizetett héaösszegeket, és csak annyiban vette figyelembe a kúraházra vonatkozó előzetesen megfizetett héa összegét, amennyiben a kúraházat bérbe adták. 2015. március 20-án az alapeljárás alperese e megállapításoknak megfelelően módosított héamegállapító határozatokat bocsátott ki.

21 Az előzetes panaszeljárás keretében hozott elutasító közigazgatási határozatot követően az alapeljárás felperese keresetet indított a Finanzgericht Baden-Württemberg (baden-württembergi pénzügyi bíróság, Németország) előtt.

22 2018. október 18-i ítéletével e bíróság elutasította e keresetet, mivel lényegében úgy ítélte meg, hogy az alapeljárás felperese az idegenforgalmi adó beszedéséhez vezető tevékenysége során nem vállalkozóként járt el. Megállapította, hogy mivel az idegenforgalmi adó ellenében folytatott gyógykúra-tevékenység nem minősül vállalkozóként folytatott tevékenységnek, az ezen adó beszedéséből eredő bevallott ügyletek nem voltak héakötelesek, következésképpen az alapügy alperese által eredetileg engedélyezett előzetesen felszámított héa levonását el kell utasítani. Emlékeztetett azonban az adónak a felperes tekintetében kedvezőtlen módon történő megállapítására *(reformatio in peius)* vonatkozó tilalomra.

23 Az alapeljárás felperese felülvizsgálati kérelmet nyújtott be ezen ítélettel szemben a Bundesfinanzhofhoz (szövetségi pénzügyi bíróság, Németország), a kérdést előterjesztő bírósághoz.

24 E bíróság először is arra keresi a választ, hogy meg kell-e állapítani a jelen ügyben ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtások fennállását, pontosítva, hogy nemleges válasz felé hajlik. A gyógykúra-létesítményeket ugyanis ingyenesen használhatják olyan személyek is, akik nem alanyai az idegenforgalmi adónak. Ebből a szempontból az idegenforgalmi adó ellenében kapott szolgáltatás igénybe vevője nem azonosítható, mivel az ezen adó fizetésére kötelezett személy az e létesítményeket szintén ingyenesen használó nyilvánossággal szemben nem kapott olyan konkrét előnyt, amely fogyasztás tárgyát képezhetné, és amely meghaladja az e közönség által kapott előnyt. Ugyanakkor az említett bíróságnak kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy elszigetelten kell-e figyelembe venni az alapeljárás felperese és a kúravendégek közötti jogviszonyt. Az önkormányzati rendelet értelmében ugyanis ez utóbbiak a gyógykúra-létesítmények rendelkezésre bocsátásáért tartózkodási naponként bizonyos összegű idegenforgalmi adót fizetnek. Így a kifizetések e gyógykúra-létesítmények használatának ellenszolgáltatásaként jelennek meg. Végül ugyanezen bíróság megjegyzi, hogy nem kizárt, hogy tartósan veszteséges tevékenységről van szó, tekintettel arra, hogy a idegenforgalmi adó nem fedezi a gyógykúra-tevékenység költségeit.

25 Másodszor, mivel a jelen ítélet előző pontjában említett kérdésre igenlő választ kell adni, a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ a Bíróságtól, hogy a héairányelv 13. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében vett „verseny jelentős torzulása” fennállásának meghatározásához a vizsgálatnak nemcsak az alapeljárás felperesének területére, hanem a szomszédos településekre, a Land Baden-Württembergre (Baden-Württemberg tartomány, Németország) vagy a szövetségi területre is ki kell-e terjednie.

26 E körülmények között a Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság) úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Az alapügyben szereplőhöz hasonló körülmények között az a település, amely önkormányzati rendelet alapján (tartózkodási naponként bizonyos összegű) »idegenforgalmi adót« szed be a településen tartózkodó látogatóktól (kúravendégektől) gyógykúra-létesítmények (például kúrapark, kúraház, utak) rendelkezésre bocsátásáért, akkor is a [héairányelv] 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett gazdasági tevékenységet végez-e a gyógykúra-létesítményeknek idegenforgalmi adó ellenében a kúravendégek részére történő rendelkezésre bocsátásával, ha a gyógykúra-létesítmények egyébként is bárki számára (és ezért például idegenforgalmi adó fizetésére nem köteles lakosok vagy idegenforgalmi adó fizetésére nem köteles más személyek számára is) szabadon hozzáférhetők?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Az alapügy fent említett körülményei között csak a település területe minősül-e az érintett földrajzi piacnak annak vizsgálata során, hogy a település nem adóalanyként való kezelése [héairányelv] 13. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében véve »a verseny jelentős torzulását« eredményezné-e?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

27 Mivel a kérdést előterjesztő bíróság az első kérdés szövegében a „gazdasági tevékenység” fogalmára hivatkozik, emlékeztetni kell arra, hogy a héairányelv 9. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében „adóalany” az a személy, aki bármely gazdasági tevékenységet bárhol

önállóan végez, tekintet nélkül annak céljára és eredményére. A 9. cikk (1) bekezdése második albekezdésének első mondata értelmében „gazdasági tevékenység” a termelők, a kereskedők, illetve a szolgáltatók valamennyi tevékenysége, beleértve a kitermelő-ipari és mezőgazdasági tevékenységeket, valamint a szabadfoglalkozású vagy azzal egyenértékű tevékenységeket is.

28 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely tevékenység csak akkor minősíthető a héairányelv 9. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében vett gazdasági tevékenységnek, ha megfelel a héairányelv 2. cikkének (1) bekezdésében említett ügyletek valamelyikének (2021. április 15-i Administration de l’Enregistrement, des Domaines et de la TVA ítélet, C-846/19, EU:C:2021:277, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Következésképpen annak meghatározása érdekében, hogy a gyógykúra-létesítményeknek az alapügyben szóban forgóhoz hasonló feltételek mellett történő rendelkezésre bocsátása a héairányelv 9. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében vett gazdasági tevékenységnek minősül-e, és következésképpen, hogy az alapeljárás felperese az ezen irányelv 9. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében vett adóalany-e, először is azt kell megállapítani, hogy e rendelkezésre bocsátás keretében az említett irányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett, ellenszolgáltatás fejében teljesített szolgáltatásnyújtási ügyletet teljesített-e az adóalany (lásd ebben az értelemben: 2016. május 12-i Gemeente Borsele et Staatssecretaris van Financiën ítélet, C-520/14, EU:C:2016:334, 22. pont).

30 Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság által az előzetes döntéshozatalra utaló határozatában benyújtott tényezők alapján megállapítható, hogy az alapügyben szolgáltatásnyújtásról van szó, meg kell vizsgálni, hogy tekinthető-e az alapeljárás felperese által ellenérték fejében nyújtott szolgáltatásnak, amint azt az ugyanezen irányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja előírja (lásd ebben az értelemben: 2016. május 12-i Gemeente Borsele et Staatssecretaris van Financiën ítélet, C-520/14, EU:C:2016:334, 23. pont).

31 Meg kell tehát állapítani, hogy első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett „ellenszolgáltatás fejében teljesített szolgáltatásnyújtásnak” minősül a gyógykúra-létesítmények település által történő rendelkezésre bocsátása abban az esetben, ha az utóbbi az önkormányzati rendelet alapján tartózkodási naponként meghatározott összegű idegenforgalmi adót szed be a település területén tartózkodó látogatóktól, jóllehet e létesítmények mindenki számára szabadon és ingyenesen hozzáférhetők.

32 A héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja előírja, hogy a héa hatálya alá tartozik az egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy által ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtás.

33 Valamely szolgáltatásnyújtás csak akkor minősül a héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett „ellenszolgáltatás fejében” teljesítettnek, ha a szolgáltatásnyújtó és a szolgáltatást igénybe vevő között olyan jogviszony áll fenn, amelynek keretében szolgáltatások kölcsönös nyújtása történik úgy, hogy a szolgáltatásnyújtó által kapott juttatás képezi a szolgáltatást igénybe vevő számára nyújtott szolgáltatás tényleges ellenértékét. Erről van szó abban az esetben, ha a nyújtott szolgáltatás és a kapott ellenérték között közvetlen kapcsolat áll fenn (2022. január 20-i Apcoa Parking Danmark ítélet, C-90/20, EU:C:2022:37, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Márpedig nem tűnik úgy, hogy olyan jogviszony állna fenn, amelynek keretében kölcsönös szolgáltatások kerülnek átadásra egyrészt azon település között, amely önkormányzati rendelet alapján a területén tartózkodó látogatóktól a tartózkodás minden napjára bizonyos összegű idegenforgalmi adót szed be, másrészt pedig e látogatók között, akik jogosultak az e település által rendelkezésre bocsátott – mindenki számára szabadon hozzáférhető, beleértve az ezen adó hatálya alá nem tartozó személyeket is – gyógykúra-létesítmények használatára.

35 Az önkormányzat által kapott juttatás, azaz az idegenforgalmi adó ugyanis nem tekinthető úgy, mint amely szolgáltatás nyújtásából, vagyis a gyógykúra-létesítmények rendelkezésre bocsátásából ered, amelynek a közvetlen ellenértékét képezi.

36 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy közvetlen kapcsolat akkor áll fenn, ha két szolgáltatás kölcsönösen függ egymástól, azaz az egyiket csak azzal a feltétellel teljesítik, hogy a másik szolgáltatás is teljesül, és fordítva (2020. március 11-i San Domenico Vetraria ítélet, C-94/19, EU:C:2020:193, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 Az idegenforgalmi adó megfizetésének kötelezettsége azonban az önkormányzati rendelet alapján terheli az ezen adó megfizetésére köteles személyeket, amely az említett adó összegét is meghatározza (lásd ebben az értelemben: 2017. január 18-i SAWP-ítélet, C-37/16, EU:C:2017:22, 28. pont).

38 Mindenekelőtt az idegenforgalmi adó megfizetésének kötelezettsége nem a település által rendelkezésre bocsátott gyógykúra-létesítményeknek az e kötelezettség hatálya alá tartozó személyek által történő használatához kapcsolódik, hanem a település területén való tartózkodáshoz, az azt igazoló okoktól függetlenül. Így a település területén tartózkodó látogatók akkor is kötelesek megfizetni az említett adót, ha ott más okból tartózkodnak, mint például az ott lakó családtagjaik vagy ismerősök meglátogatása, és nem áll szándékukban használni a gyógykúra-létesítményeket (lásd analógia útján: 2016. június 22-i Český rozhlas ítélet, C-11/15, EU:C:2016:470, 25. és 26. pont).

39 Egyébiránt, bár az idegenforgalmi adó fizetésére kötelezetteknek lehetőségük van gyógykúra-létesítmények használatára, e létesítmények szabadon és ingyenesen hozzáférhetők bármely személy számára, beleértve a lakosokat vagy a napi látogatókat is, függetlenül attól, hogy kötelesek-e megfizetni az idegenforgalmi adót, vagy sem. Így az idegenforgalmi adó fizetésére kötelezettek nem részesülnek más előnyökben, mint amelyekben az e gyógykúra-létesítményeket használó, ugyanezen adó megfizetésére nem köteles személyek részesülnek.

40 A fenti megfontolásokra tekintettel, az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy nem minősül az e rendelkezés értelmében vett „ellenszolgáltatás fejében teljesített szolgáltatásnyújtásnak” gyógykúra-létesítmények valamely település által történő rendelkezésre bocsátása abban az esetben, ha az utóbbi valamely önkormányzati rendelet alapján tartózkodási naponként meghatározott összegű idegenforgalmi adót szed be a település területén tartózkodó látogatóktól, amennyiben ezen adó megfizetésének kötelezettsége nem e létesítmények használatához kapcsolódik, hanem az önkormányzati település területén történő tartózkodáshoz, és az említett létesítmények mindenki számára szabadon és ingyenesen hozzáférhetők.

A második kérdésről

41 Mivel a kérdést előterjesztő bíróság pontosítja, hogy egyrészt, ha az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre nemleges a válasz, a keresetet el kell utasítani, másrészt pedig az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdést csak akkor terjesztik elő, ha az első kérdésre igenlő választ kell adni, a második kérdést nem szükséges megválaszolni.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontját

a következőképpen kell értelmezni:

nem minősül az e rendelkezés értelmében vett „ellenszolgáltatás fejében teljesített szolgáltatásnyújtásnak” gyógykúra-létesítmények valamely település által történő rendelkezésre bocsátása abban az esetben, ha az utóbbi valamely önkormányzati rendelet alapján tartózkodási naponként meghatározott összegű idegenforgalmi adót szed be a település területén tartózkodó látogatóktól, amennyiben ezen adó megfizetésének kötelezettsége nem e létesítmények használatához kapcsolódik, hanem a települési önkormányzat területén történő tartózkodáshoz, és az említett létesítmények mindenki számára szabadon és ingyenesen hozzáférhetők.

Aláírások